

VAARWEL, GOODBYE... (kerstverhaal)

Vrijdag 24 december, de duisternis neemt het land in zijn greep en overall haasten mensen zich naar hun veilige thuis.

Sommigen een uur vroeger dan normaal; het mocht van hun baas op voorwaarde dat ze ook vroeger begonnen waren natuurlijk.

Eén reden: het is kerstavond!

Ook aan het wooncomplex Schardauw in Kuurne speelt zich hetzelfde af. In het A.Vi.Bo.-crisiscentrum is het nog 'volle fare' want de laatste vergadering van het jaar is nog aan de gang, de laatste loodjes!

Plots zwaait de deur open en twee manspersonen komen buiten, overschouwen de omgeving en doen teken. Een derde rijzige persoon komt buiten met een aktentas in de hand en stapt naar zijn wagen. Waarschijnlijk bevat de koffer belangrijke documenten of... het allerlaatste A.Vi.Bo.-bladje dat van de pers gerold is en over honderd jaar een fortuin zal waard zijn!?

Achter hem nog drie heerschappen beladen met allerlei digitale attributen en laptops. Iedereen gaat naar zijn bolide en kiest het hazenpad richting de kersttafel. Als laatste wordt een fiets buiten geduwd door de secretaresse, de dame doet-al, ze dooft de lichten, sluit de deur, schakelt haar batterij aan en start als een pijl uit een boog.

Het wordt stiller en stiller, hier en daar nog een blijven-hanger, maar het kerstgebeuren is beetje bij beetje een feit. In de huizen waar een kruisbeeld nog mag hangen zie je het silhouet van een verlichte kerstboom en aan de ramen kerstversieringen uit China. Wat jaren niet meer gebeurd is, gebeurt nu! Het begint te sneeuwen, eerst fijne poedersneeuw, gevolgd door vlokken zo groot als eieren, kwarteleieren, niemand heeft het in de gaten want wie verwacht er nog sneeuw?

Op de eerste verdieping, twee deuren voorbij het secretariaat woont oud-kolonel van de luchtmacht Francois Avion, beter gekend als 'Francois de veger'. Iedere morgen en avond veegt hij het voetpad schoon tussen A.Vi.Bo. en zijn voordeur.

Waarom ? Wel sommigen zeggen dat hij dat als militair verplicht is, andere zeggen... let op, het is maar van horen zeggen hé, dat hij een boontje heeft voor A.Vi.Bo.. Een paar zeggen zelfs dat hij haar fiets wil stelen, mijn gedacht!! Francois is al jaren weduwnaar en kinderloos. Hij zit voor de dertigste keer in evenveel jaren te kijken

naar de 'Sound of music' en ziet, om 23.00 uur en een beetje, de familie Von Trapp de Zwitserse grens overstappen. Hij drinkt zijn glas wijn leeg en gaat even polshoogte nemen aan het venster.

Hij schrikt, kuist zijn brilglazen af, kijkt opnieuw en zegt: *"t Zal toch nie waar zijn zeker!!?? Het heeft gesneeuwd, wel tien centimeter en alles ligt wit, maagdelijk wit."* Hij trekt zijn botten aan, zijn dikke piloten vest en barret, en gaat gewapend met een sneeuwschop het tapijt op de stoep te lijf. Hij puft en zweet, maar... veiligheid voor alles. Op het ogenblik dat hij aan het scheppen is voor de deur van A.Vi.Bo. gaat er binnen een oogverblindend licht aan, net een disco.

Vervolgens zijn er mannen- en vrouwenstemmen, opeenvolging van gewezen, aanmoedigingen, stilte en terug... als laatste de woorden *'het is gebeurd'* en het licht dooft. Alles is weer stil en Francois ook! Hij staat aan de sneeuw genageld en weet niet wat eerst denken of doen...: *"Wa was me dat?"*

Hij neemt zijn gsm en belt het politiebureau een paar straten verder waar wijkagent Roberto van dienst is. Terwijl hij hem wil uitleggen wat hij gehoord en gezien heeft herhaalt het zich: licht, stemmen, rare geluiden... Roberto hoort het en denkt: *"Daar wil ik bij zijn"*, springt in zijn combi, zet zijn zwaailicht aan en glijdt naar Schardauw. Hij vloekt bij zijn aankomst want het is opnieuw stil. Maar niet voor lang.

Het spektakel herneemt en Roberto zijn mond valt open en zijn kepie scheef. Hij analyseert de geluiden en komt tot het besluit: *"Inbraak met geweld."* Francois denkt voor een tweede maal *"t Zal toch nie waar zijn zeker?"* en stelt voor de deur in te trappen. Roberto neemt eerst zijn politiereglement waarin staat wat ze mogen en wat niet, neemt eerst de rubriek van 'u mag' en leest daar één woord: "Niets!" Het is weer stil en donker achter het gordijn. Ondertussen zijn ook de ramptoeristen buitengekomen, zelfs een ploeg van de regionale tv-zender die de zwaailichten had opgemerkt.

De wijkagent draait zich om, bekijkt de massa en ziet daar op de eerste rij een gekend gezicht: 'DD, *Dief Dirkske*', en roept hem bij zich. Twee weken geleden was hij voor de tiende maal opgepakt voor inbraak en nu moet hij van Roberto inbreken! En zo gebeurt het: na twee minuten gepruts in het sleutelgat horen ze een klik!

De deur is open! Niemand maakt aanstalten om binnen te gaan, Roberto kan niet want hij moet de perimeter vrijwaren...

Francois neemt het voortouw want hij heeft een missie, duwt de deur open, stapt binnen en 'bam' de deur slaat toe! Iedereen houdt zijn adem in. Plots is het flitsende licht daar terug, inclusief de stemmen en de rest. Buiten heeft iedereen schrik dat Francois nooit meer zal veggen en als een held gestorven is. Na de laatste zin wordt het terug donker en stil, een hoooo weerklinkt uit de menigte.

Ondertussen is ook de brandweer, een ziekenwagen en de begrafenisondernemer aangekomen. PLOTS zwaait de deur open, de stralers van de brandweer gaan aan en iedereen kijkt verschrikt en vol schrik naar het zwarte gat.

Francois verschijnt daar als een heilige in de spots met in zijn armen een porseleinen beeld van het 'kindeke Jezus in een kribbe'.

Een applaus is zijn deel, de held van kerstavond. De camera loopt en Roberto tracht zoveel mogelijk in beeld te komen. MAAR de hamvraag is: "WAT was daar gaande?????"

Francois spreekt de menigte toe zoals hij vroeger vele malen zijn peloton heeft toegesproken, geen stress.

Zijn verhaal begint bij de kerstboom die achter de kerststal stond, ja stond, want deze is gevallen, heeft de stal met inhoud van de kast afgeduwd, Maria en Jozef werden onthoofd bij hun val maar het kindeke Jezus is op de tafel terechtgekomen en is finaal op het toetsenbord van de grote computer gaan liggen.

Deze is in gang geschoten en heeft het 'Promo-filmke voor de **geboorte van NOFON**', dat in de namiddag was voltooid, gestart en steeds opnieuw. Iedereen is stil en stillekes aan begint het bij iedereen – allee, bijna bij iedereen – door te dringen dat het woord '**geboorte**' alles verklaart. Zijde mee? Niet wat velen dachten hé! Foei!

Francois breekt in tranen uit en vertelt snikkend ook de reden van het plotse verdriet. Hij had ooit drie wensen: een carrière, een goede vrouw en een zoon of dochter. De twee eerste kwamen uit, de derde is nooit volbracht... de natuur, niemands schuld! Er zijn ook tranen op het plein en hij gaat verder: "*Maar daarjuist is veel goed gemaakt, ik heb een zoon, in een kribbe, ik ben gelukkig!*" Francois stapt met zijn zoon over het voetpad naar zijn toegangsdeur en verdwijnt naar de eerste verdieping. Iedereen begint zijn verhaal tegen iedereen, een echt volksfeest midden in de kerstnacht. De pompiers ruimen de omgevallen kerstboom op, de ziekenwagen neemt Jozef en Maria mee en Roberto drukt nog even op de knop van de pc maar ziet niet dat de camera van de regionale tv over zijn schouder mee kijkt .

Kerstdag, overal staat de tv vroeg op om de beelden nog eens te zien van 'het kleine wonder'. Facebook, instagram... staat vol van de filmkes.

Kortom: het is wereldnieuws! De pastoor heeft een tafel laten installeren met kaarsen, tegen betaling natuurlijk, voor het raam van A.Vi.Bo. met een offerblok en hoopt dat het een nieuw bedevaartsoord wordt.

DD geeft les aan slotenmakers, Roberto heeft een rolleke in 'De buurtpolitie' en Francois?

Hij is gelukkig met zijn signaal uit de hemel van zijn vrouwke. Zo ziet hij het toch, want toeval bestaat niet! Iedere dag veegt hij opnieuw het voetpad, maar met dat verschil dat zijn borstel regelmatig tegen de gevel staat. Als het secretariaat open is, dan staat de koffie voor Francois en de vinkeniers altijd klaar!

Het promofilmke heeft geen 'Oscar' gewonnen maar 'Nofon' is een feit.

Hopelijk mag het oud worden!

Of is het 'zij' of 'hij'? Allee, dan toch maar 'het'.

LUCIEN VAN GENT